

Под него звезден океан,
небе нач него звездно,
а той — мълниеносен плам
лети сред двете бездни.

И от безкрая пуст, студен
на хаоса всемирнен
той вижда както в първия ден
как светлини извират.

Как идат, идат в луд кипеж,
отвред го обкръжават...
Лети с крилете на копнеж,
и в мрака отминава.

Где няма край, ни лъч дори,
ни взор да го познае,
и времето, да се роди
напраздно се стареа.

И няма нищо, а все пак
една стихийна жакда
из слепия безмълвен мрак
във него се обажда. —

— «От бремето на вечността
о, Татко, избави ме,
и да се слави по света
навекни твоят име!..»

«Поискай всичко ти от мен,
но ми смени съдбата,
Ти, извор на живот свещен
и на смъртта създател.

«Вземи безсмъртния ми лик
и пламъка нетленен,
и вместо туй, за час, за миг
дари ме с обич земна...»

«От хаос, Боже, се явих
и бих се върнал тамо...
И от покоя се родих,
покой жадувам само.»

— «Ти, който с рой звезди в света
изгря от тъмна бездна,
от мен не искам ти неща
обречени да чезнат.

«Като човек от тленна плът
ти искаш да те сторя?
Но знай, те всички да умрат,
ще се родат пак хора.

«Те носят във сърцата си
миражни идеали
и щом един се изгаси,
след него друг запалят.

«Те гонят в своя кратък път
успехи малки, земни,
А ний не знаем що е смърт,
ни място, нито време.

«На вчерашното рожба е
това що днес живее,
дори и слънце да умре,
пак слънце ще изгрее.

«Изглежда вечно а пък смърт
неспирно го разяжда,
че всички раждат се да мрат,
и мрат за да се раждат.

«А ти си все Хиперион.
Дошел от мрака вечен
ти рожба си на висш закон,
ти чудо си всевечно.

«Ти искам с глас да те дая,
та всичко по земята,
долини, планини, моря
да тръгнат с песента ти.

«А може би ти се стремиш
към правда, обич, сила?
О, цялата земя вземи
под своята закрила.

«Ще ти дам кораби безчет,
войски, за да проникнеш
на дълж и шир в света навред,
но смърт не искам никак.

«И да те пресъздам, но как?
Напускай скоро мрака,
върни се над земята пак
и виж какво те чака.»

★

Към своите звездни висини
Хиперион се върна
и както в прежните си дни
земята в плам обгърна.

Че вечер е и всеки миг
тъмната се сгъстява;
луната кротко своят лик
от водна шир подава.

И пълни с блясък снежно-бял
пътеките, липите.
В листака буйно разцъвтял
са двама млади скрити:

— «О, нека сложа чело аз
на твоята гръд, любима,
под твоя ясен взор в екстаз
щастлив да отпочина.

«И с чара на очите си
вникни във мисълта ми,
спокойствие ми донеси
и усмири страстта ми.